

---

## [2019-26-RE](#)

### **CAUSA 2019-26-RE**

*(Marticella Profitós c/ Govern d'Andorra)*

**Número de registre 143-2019. Recurs d'empara**

**Aute del 17 de juny del 2019**

---

**BOPA núm. 59, del 3 de juliol del 2019**

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 24 de maig del 2019, per la representació processal dels Srs. Rosa Maria i Jaume Marticella Profitós, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 14 de maig del 2019 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2019-26-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 38 i 89.2;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 14 de maig del 2019;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

### **1. Arguments dels recurrents**

- Els recurrents en súplica manifesten que l'aute d'aquest Tribunal inadmet el recurs d'empara perquè considera que l'aplicació i la interpretació de les lleis correspon a la jurisdicció ordinària i que el control de constitucionalitat es concreta a l'estudi de si la selecció i l'aplicació de les lleis han estat il·lògiques, irraonables o absurdes. Entenen que si es vulneren drets fonamentals, el coneixement de la infracció entra dins de la competència del Tribunal Constitucional.

---

- Exposen que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia ha infringit el principi de legalitat, perquè aplica a l'administrat un termini de prescripció no previst a les lleis i en el marc d'una expropiació que està *sub iudice* des de fa més de 12 anys.

L'acció de petició de liquidació de costes processals no té previst termini, de manera que és imprescriptible o s'ha d'aplicar el termini trentenari de l'usatge *omnes causae*.

- La norma aplicable segons el parer de la Sala Administrativa (Llei general de les finances públiques) no s'aplica a les accions judicials i solament conté un termini de prescripció aplicable a l'Administració i no als administrats. Així, els recurrents asseveren que el raonament de la Sala Administrativa en virtut del qual l'article 11 conté un termini que no està previst per l'administrat, mentre que si ho està a l'article 7 per a l'Administració, és absurd, il·lògic i mancat de motivació, de manera que s'infringeix l'article 10 de la Constitució, el principi de legalitat, el dret a un procediment degut i el principi de seguretat jurídica.

## **2. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional**

2.1. Aquest Tribunal Constitucional s'ha pronunciat en reiterades ocasions sobre la naturalesa i la funció del recurs de súplica (veg. p. ex. les causes 2012-29-RE, 2013-24-RE, 2014-38-RE, 2016-11-RE, 2016-59-RE, 2018-3-RE, 2018-7-RE i 2018-19-RE).

2.2. D'acord amb la jurisprudència constant del Tribunal Constitucional, l'acceptació d'un recurs de súplica està condicionada per la presentació, per part del recurrent, d'elements de fet o de dret que no hagin pogut ser tinguts en compte en la decisió constitucional impugnada.

2.3. En primer terme, respecte de les manifestacions dels recurrents, s'ha de reiterar que el cànon de constitucionalitat relatiu a la selecció i a l'aplicació del dret correspon a la jurisdicció ordinària i només pot ser analitzat per aquest Tribunal Constitucional, en el marc d'una al·legació d'infracció del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució, si l'activitat de delimitació del dret aplicable i de la seva interpretació i aplicació es mostra com a il·lògica, absurda o contrària a la raó.

L'argument del recurs de súplica és, en essència, el mateix que va fonamentar el recurs d'empara que ha estat inadmès. És a dir, s'argumenta que no existeix un termini per a l'acció de liquidació de les costes processals, de manera que s'aplica el general de trenta anys i que l'article 11 de la Llei general de les finances públiques no conté cap termini per demanar la liquidació per part dels administrats.

En canvi, a l'aute de 14 de maig del 2019 ja vam raonar que la interpretació que efectua la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, no compartida per la part recurrent, es justifica en què l'article 11 de la Llei general de les finances públiques conté un termini de prescripció de 3 anys que afecta a l'administrat, tant per les obligacions de despesa com per les de pagament.

La interpretació de la Sala Administrativa que analitza la lletra de l'article 11 esmentat i el compara amb la prescripció de 3 anys que s'imposa a l'Administració, li permet concloure que s'ha emprat el mateix termini de 3 anys per a les obligacions de despesa com per a les de pagament, les quals afecten tant a l'Administració com a l'administrat. I, de la lectura de la resolució judicial i de la tasca hermenèutica realitzada es conclou que aquesta resposta es troba motivada en els seus fonaments de dret segon a quart, en els termes ja explicitats en l'aute d'aquest Tribunal del 14 de maig del

---

2019, i que, per tant, no pot ser conceptuada com a contrària a la raó o a la lògica o com a absurda.

En definitiva, l'argumentació exposada permet afirmar que no s'ha vulnerat el principi de legalitat ni el de seguretat jurídica, ja que la Sala Administrativa ha considerat aplicable el termini de prescripció de 3 anys en consonància amb les disposicions de la Llei general de les finances públiques (articles 7, 8 i 11), en contra de les al·legacions de la part recurrent en empara i en súplica.

L'aute d'aquest Tribunal va entendre que la motivació de la resolució judicial de la Sala Administrativa s'ajustava al cànon de constitucionalitat, ja que era raonable i lògica, de manera que el recurs resultava inadmissible a tràmit, per tal com no s'havia produït cap vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i que, de conformitat amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la infracció denunciada presentava una absència manifesta de contingut constitucional.

2.4. En aquest cas, també ha quedat palès que els recurrents empenen el recurs de súplica per reiterar els arguments adduïts en el recurs d'empara, sense que, en cap moment, les condicions d'admissibilitat d'aquest recurs excepcional (exposades en el punt 2.2 anterior) s'hagin acomplert.

Per tot això que s'ha exposat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

#### **DECIDEIX:**

1. Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal dels Srs. Rosa Maria i Jaume Marticella Profitós contra l'aute del Tribunal Constitucional del 14 de maig del 2019 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2019-26-RE.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 17 de juny del 2019.

Dominique Rousseau  
President

Josep-D. Guàrdia Canela  
Vicepresident

---

Laurence Burgorgue-Larsen  
Magistrada

Joan Manel Abril Campoy  
Magistrat